

ΣΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

(Συνέχεια)

Είδός τι συγκινήσεως ἐξεδηλώθη ἐπὶ τοῦ ἀξέστου προσώπου τοῦ δασοφύλακος, οὗ ἡ φυσιογνωμία ἐπὶ δευτερόλεπτον ἐφάνη ἥσσαν ἀγρία.

— Ἀλλά, κύριε κόμη, δὲν ἤμπορῶ νὰ υπάγω συγχρόνως διὰ τὸν ἱερέα καὶ διὰ τὸν ἱατρὸν. Τί νὰ κάμω;

— Τρέξε εἰς τὸν ἱερέα πρῶτον, Καλλιουέ, καὶ εἰπέ αὐτῷ νὰ ἔλθῃ γρήγορα ... νὰ ἔλθῃ ἀμέσως.

— Καὶ ὁ ἱατρός;

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας ἄς ἱππεύσῃ... Ἀς λάβῃ τὸν καλλίτερόν μου ἵππον ... τὸν εὐνοούμενόν μου ... τὸν Βαγιαρδόν ... καὶ ἄς τὸν φονεύσῃ τρέχων, ἂν ἦναι ἀνάγκη, ἀλλὰ ἐντὸς μιᾶς ὥρας νὰ ἦναι ἐδῶ μὲ τὸν ἱατρὸν ... ἐντὸς μιᾶς ὥρας ... ἐνόησες καλῶς, Καλλιουέ;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Ἄν ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἦναι ἐδῶ, θὰ τοῦ δώσω πεντήκοντα εἰκοσάφραγκα ... Αὐτὸ νὰ τῷ εἰπῇς ... Ἄκουσες;

— Ναί, κύριε κόμη.

Ὁ δασοφύλαξ ἐξῆλθεν ὅπως ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του. Ὁ δὲ κόμης ἐπανῆλθε παρὰ τῇ Μαργαρίτᾳ.

Ἡ νεανίς δὲν ὠλόλυζε πλέον. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν κεκλισμένοι. Ὁ δὲ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς νεκράν, ἂν μὴ ὑπόκωφος στεναγμὸς διαφεύγων τῶν χειλέων τῆς ἐδείκνυεν ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶχεν ἐγκαταλίπη αὐτὴν ἔτι.

Ὁ κ. Δεβεζαί, καθεστῆς παρὰ τὴν κλίνην, περιέμενεν. Εἶχε δὲ μόλις παρῆλθῃ ἔν τεταρτον καὶ ἐλαφρὸς κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ὁ κόμης ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ. Ἐπὶ τῆς φλῆγς ἵστατο ὄρθιος ὁ Καλλιουέ, καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου, γέροντος σεβάσμιος, οὗ ἡ ἀργυρόχρους κόμη ἔστεφε πρόσωπον, φέρον τὸν τύπον τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης.

— Ἀ! κύριε κόμη, ἔξεν ὁ κόμης καὶ μετὰ ἐφημέριε, ἀνέκραγε, ὑποπταχθεὶς ἤλθετε! ... πόσον ἄν, μόνως σὰς περιέμενον!

— Κύριε κόμη, ἀπήντησεν ὁ γέρον ὑποκλινόμενος, ὅ,τι ἤκουσα παρὰ τοῦ Καλλιουέ μοι ἐπροξένησε βαθεῖαν λύπην, ἀνέκραξαν τὸν τρόπον. Τὸ κακὸν δὲν ἦναι τόσῳ δεινόν, ὅσῳ μὲ ἄφισε νὰ ὑποθέσω... νὰ ὑποθέσω... δὲν εἶναι ἀληθές; Ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς;

— Φεῦ! δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀπαντήσω. Εἶμαι ὡς κεραυνόπληκτος· ἔλθετε... θὰ τὴν ἴδῃτε καὶ θὰ κρίνετε ὁ ἴδιος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ κόμης ἔφερε τὸν ἱερέα παρὰ τὴν κλίνην· εἶτα ἐπανελθὼν εἰς τὴν θύραν ἠρώτησε τὸν Καλλιουέ:

— Καὶ ὁ ἱατρός;

— Ὁ Ἰωάννης ἐπῆγε δι' αὐτὸν μὲ τὸν Βαγιαρδόν.

— Εἶπες εἰς αὐτὸν νὰ φονεύσῃ τὸν ἵππον ἐν ἀνάγκῃ;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Ὑπεσχέθης αὐτῷ τὰ πενήκοντα εἰκοσάφραγκα;

— Τὰ ὑπεσχέθην... Ὁ Ἰωάννης δὲν θὰ λυπηθῇ τὸ ἄλογον καὶ ὅταν φθάσῃ θὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἱατρὸν καὶ ἐκεῖνος θὰ ἐπιστρέψῃ πεζός.

— Ἐχει καλῶς. Ὅταν ἔλθῃ ὁ ἱατρός, φέρε τον ἀμέσως μέσα.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξυπνήσω τὴν θαλαμηπόλον τὴν κυρία;

— Ὁχι!... ὄχι!... ἀπήντησεν ὁ κύριος Δεβεζαί ἔντρομος... Μὴν ἐξυπνήσῃ κανένα. Ἀς περιμένωμεν τὴν τελευταίαν στιγμὴν διὰ νὰ ἀποκαλύψωμεν καὶ εἰς ἄλλους ὅ,τι συνέβη ταύτην τὴν νύκτα.

Ὁ Καλλιουέ, κατὰ τὸ φαινόμενον, δὲν ἐπέμενεν ἐν τούτοις μεταβάς ἀθουρόως, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν εὐνοούμενην θεραπαινίδα τῆς κομῆσεως τὰ συμβαίνοντα.

Ὁ κόμης ἐπανῆλθε παρὰ τῇ Μαργαρίτᾳ. Εὗρε δὲ τὸν γέροντα ἱερέα γονυπετῇ παρὰ τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ νέα ἐπιθάναντος.

— Θύγατερ, ἔλεγεν αὐτῇ, μὲ προσεκαλέσατε... Ἰδοὺ ἦλθον, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας.

Ἡ Μαργαρίτα ἀκούσασα ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν του.

Κατέβαλεν ὑπερτάτην προσπάθειαν ἵνα ἐγεθῇ καὶ τὸ κατάρθωσε μετὰ μεγίστου κόπου. Τείναςα δὲ πρὸς τὸν ἱερέα ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας, εἶπεν:

— Πάτερ μου, ἀκούσατε τὴν ἐξομολόγησίν μου.

Η'

Κλοπὴ ἐγγράφων.

— Λέγετε, κόρη μου, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς, σὰς ἀκούω... καὶ ὁ Θεὸς ἐπίσης σὰς ἀκούει.

Ἡ νεανίς, διὰ φωνῆς διακοπτομένης καὶ μόλις ἀκουουμένης, ἤρχισε τὴν ἐξομολόγησίν τῆς, διαρκέσασαν ἐπὶ πολὺ. Ἐνίοτε οἱ λόγοι ἐξέπνεον πρὶν ἢ ἐξέλθωσι τῶν χειλέων τῆς· ἄλλοτε δὲ σπασμωδικοὶ λυγμοὶ διέκοπτον αὐτήν. Καθ' ὅσον ἡ νεανίς ἐλάλει, ὁ γέροντος ἱερεὺς ὠχρία, ὅτε δὲ ἡ ἐξομολόγησις ἐτελείωσε, τὸ πρόσωπον τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου ἦτο τεταραγμένον καὶ πελιδνόν, ἐπίσης καὶ ἡ τῆς μετανοούσης. Οὐδὲν ὑπελείπετο αὐτῷ ν' ἀκούσῃ. Ὅθεν, τείνας τὴν πλῆξιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νεανίδος, χεῖρα ἐπὶ τῶν καθιερωμένων λόγων τῆς εἰρήνης καὶ τῆς συγχωρήσεως. Εἶτα ἐψιθύρισε:

— Τώρα δυστυχῆς μου κόρη, θάρρος καὶ ἔλιπε!... Ὁ δὲ ζῆσθαι... διὰ τὴν μετανοίαν καὶ τὴν ἐξάγνισιν...

Ἡ Μαργαρίτα, κινήσασα τὴν κεφαλὴν, ἀπήντησεν:

— Ὁχι, πάτερ μου... ὄχι, δὲν θὰ ζήσω... Αἰσθάνομαι ὅτι τὸ πᾶν ἐτελείωσε δι' ἐμὲ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ... ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς ἐνόχου κεφαλῆς μου... μὲ τιμωρεῖ... καὶ τὸν εὐλογῶ... Ἀλλὰ μοὶ μένει τελευταῖόν τι καθήκον... ὑστάτη καὶ ἐπίσημος ἐξιλέωσις μοὶ ἐπιβάλλεται... εἰδοποιήσατε, σὰς παρακαλῶ, τὸν σύζυγόν μου... εἰπέτε αὐτῷ ὅτι τὸν ἐξορκίζω νὰ ἔλθῃ πλησίόν μου.

Ὁ γέροντος ἱερεὺς, καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν δακρύων, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ, ἔκλινε μόνον τὴν κεφαλὴν, ὅπως δείξῃ εἰς τὴν Μαργαρίταν ὅτι ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν αἵτησίν τῆς, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν κόμητα, ὅστις καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς ἐξομολογήσεως τῆς συζύγου του ἔμενε συσπειρωμένος ἐπὶ τινος σκίμματος εἰς τὸ βάθος τοῦ κοιλώματος ἐνὸς τῶν παραθύρων.

— Κύριε κόμη, εἶπεν αὐτῷ, προσπαθῶν νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν του, ἡ κυρία κόμησσα σὰς προσκαλεῖ εἰς τὴν κλίνην τῆς ἀγωνίας τῆς... πορευθήτε καὶ μὴ λησμονήτε, ὅτι ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησεν, οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἦναι ἀνοικτίρμων... Εἰς γέροντος, κύριε κόμη, εἰς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, σὰς ὑπενθυμίζει τὴν μεγάλην ταύτην καὶ ὑψηλὴν ἀλήθειαν... καὶ ὡς ἱερεὺς, καὶ ὡς ἀνθρωπος, σὰς ἱκετεύει νὰ ᾔσθῃ ἐπιεικὴς καὶ οἰκτίρμων.

Ὁ κόμης ἔκλινεν ἐνώπιον τοῦ γέροντος ἐφημέριου καὶ ἐπλησίασε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν κλίνην. Ἡ Μαργαρίτα, ἐγεθῆσα, ἔδραξεν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας του καὶ σφίγγασα αὐτὰς σπασμωδικῶς ἀνέκραξεν:

— Συγγνώμην!... συγγνώμην!... κύριε κόμη, συγχωρήσατέ με!

— Σὰς συγχωρῶ, δυστυχῆς!... σὰς συγχωρῶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου, ἐφέλλισεν ὁ κόμης. Ἀλλὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μαργαρίτα, ἡσυχάσατε καὶ ζήσατε...

— Μὲ συγχωρεῖτε; ἠρώτησεν ἡ νεανίς μετ' ἀφάτου ἐκπλήξεως.

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας... σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Ἰσως δὲν εἰδέυετε... ἀκούσατε... ἀκούσατε... θέλω... ὀφείλω νὰ σὰς τὰ εἰπῶ ὅλα.

Ὁ κόμης ἠθέλησε νὰ τὴν διακόψῃ, ὅπως μὴ ἀρχίσῃ διηγῆσιν ἀνωφελῇ καὶ σπαρακτικῇ δι' ἀμφοτέρους, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεανίδος κατέστησαν ἀπλανεῖς· κορυγὴ δὲ, ἥτις ἐράνη ἐξεληθούσα ἐκ τῶν μυχιαϊτάτων τοῦ στήθους τῆς, διέφυγε τῶν συνεσπασμένων χειλέων τῆς. Τὰ μέλη τῆς ἐτανύθησαν· συνεστρέφετο δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης μετὰ φροδερῶν σπασμῶν καὶ ρηγνύουσα ἀνάρθρωτος κραυγὰς.

— Τί ἔχετε; Θεέ μου!... τί ἔχετε... ἐφέλλισεν ὁ κόμης, ἐν ὑπερτάτῃ ἀγωνίᾳ.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀπήντησεν, ἢ δι' ὀξυτέρων κραυγῶν καὶ σπαρακτικωτέρων ὀλολυγμῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ὁ ταχὺς

καλπασμὸς ἵππου, σταθέντος πρὸ τοῦ πύργου. Καί μετὰ τὸ λεπτόν, ὁ Καλλιουὲ εἰσήγε τὸν ἱατρόν, ὃν ὁ κύριος Δεβεζαὶ δραμῶν ὠδήγησεν εἰς τὴν κλίνην.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἠρώτησεν αὐτός, τί ἀλλόκοτος ἀσθένεια εἶναι αὐτή;

— Τοκετὸς πρόωρος ... ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, ἀπὸ ἐξήτασε τὴν Μαργαρίταν.

Ἀρκούντως καὶ ἴσως πολὺ ἐξετάθημεν ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῆς φοβερᾶς ἐκείνης νυκτός. Δέον νὰ μὴ ποιήσωμεν κατάχρησιν τῶν πενθιμωτέρων χρωμάτων, ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὴν διαθέσιν τοῦ μυθιστοριογράφου. Ἄς ρίψωμεν λοιπὸν πέπλον ἐπὶ τῆς ἀλγεινῆς ταύτης εἰκόνας καὶ ἅς περιορισθῶμεν νὰ εἴπωμεν μόνον ὅτι μετὰ μίαν ὥραν ἡ Μαργαρίτα ἔπαυσε νὰ ὑποφέρει, κοιμηθεῖσα τὸν ὕστατον ὕπνον, ἐνῶ ὁ ἱατρός παρούσας εἰς τὸν κόμητα Δεβεζαὶ νεογνὸν θῆλυ, οὐτινος ἡ μήτηρ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ τὸν πρῶτον κλαυθμόν.

Ὁ πύργος τοῦ Βιλλεδιου ἔκειτο εἰς ἀπόστασιν λεύγας περίπου ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ Δεβεζαί. Δὲν εἶχε τὰς ἐπιβλητικὰς ἀναλογίας τοῦ οἰκήματος, ἐν ᾧ συνέβησαν τὰ ἄχρι τοῦδε ἱστορηθέντα. Ἦτο μικρὸς γοτθικὸς πύργος, εἰς ὃν εἶχον προστεθῆ νεώτερα τινὰ κτίρια, καὶ ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Λεῖγηνος, ἐν μέσῳ μεγαλοπρεποῦς δάσους. Ὁ ὑποκόμης τοῦ Βιλλεδιου διέμενε διηνεκῶς ἐν τῷ ὠραίῳ ἐκείνῳ μέρει. Εἶχε νυμφευθῆ γυναῖκα, πρὸς ἣν μόνον ψυχροτάτην φιλίαν ἠσθάνετο, ἀνευ καὶ τῆς ἐλαχίστης σκιάς ἔρωτος. Μετὰ δύο ἔτη ἡρέμου συμβιώσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εὐτυχούς, ἡ ὑποκόμησα εἶχεν ἀποθάνῃ, καταλιπούσα εἰς τὸν σύζυγόν της υἱὸν ὀλίγων μηνῶν, ὀνόματι Λουκιανόν. Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἀρχεται ἡ ἱστορία αὕτη, ὁ παῖς ἐκείνος ἦτο ἐξαέτης. Ὁ ὑποκόμης εἶχε συγκεντρώσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἅπαντας τὴν ἀγάπην του, ἄχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν συνέλαβε σφοδρότατον ἔρωτα πρὸς τὴν κυρίαν Δεβεζαί.

Ὁ ἔρως οὗτος, ὁ ἐπὶ μικρὸν ἀνελπισ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους κατακτείνῃ καὶ τὴν καρδίαν τῆς Μαργαρίτας, παρήγαγε δῆλητηριώδεις καρπούς. Παρευρέθημεν εἰς τὴν ἀπαισίαν λύσιν τοῦ φοβεροῦ τοῦτου δράματος.

Νῦν θὰ μεταβῶμεν, νὰ περιπολήσωμεν, δίκην νυκτοκλεπτῶν, περὶ τὸν πύργον τοῦ Βιλλεδιου, μίαν ὥραν μετὰ τὸν θάνατον τῆς κομῆσεως Δεβεζαί.

Ἡ θύελλα δὲν ἐμαίνετο πλέον, ἀλλ' ἡ νύξ ἦτο ἔτι σκοτεινὴ. Μόλις ἐν τῇ ἀνατολῇ ὠχρὰ τις ταινία, διαγραφομένη ἐπὶ μέλανος οὐρανοῦ, ἀνήγγελλεν ὅτι ἡ ἡὼς δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ διασκεδάσῃ τὰ σκότη.

Ὁ νεαρὸς Λουκιανὸς καὶ ὁ παιδαγωγὸς του ἐκοιμῶντο ὕπνον ἀτάραχον, ὁ εἰς παρὰ τὸν κοιτῶνα τοῦ ἐτέρου. Οἱ ὑπνέται, ὅστινες ὡς ἐκ τοῦ βρόμου τῶν βροντῶν, δὲν εἶχον δυνήθῃ νὰ κοιμηθῶσι κατὰ

τὸ πλεῖστον τῆς νυκτός, ἡσύχαζον ἔκαστος ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ οἰκήματι του.

Μόνοι οἱ ἵπποι, ἀνήσυχοι διὰ τὴν μικρὰν ἀπουσίαν τῶν δύο συντρόφων των, ἐπληττον διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἔδαφος καὶ ἐχρεμέτιζον ἐν τῷ ἱπποστασίῳ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, σχῆμα τι ἀνθρώπινον ἐξελθὼν τοῦ δάσους, κατηυθύνθη εἰς τὸν πύργον, βαδίζον μετὰ μεγίστης προφυλάξεως. Ὁ νύκτιος ἐκεῖνος ὁδοιπόρος εἶχε βεβχίως σπουδαιοτάτους λόγους ὅπως μείνῃ ἀπαράτητος. Ἀλλ' ὁ φόβος αὐτοῦ περὶ οἰκισθῆναι συναντήσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὕπνου, εἰς ὃν πάντες ἐκεῖ ἦσαν βυθισμένοι, ἦτο ἀβάσιμος.

Ὁ Καλλιουὲ, — διότι οὗτος ἦτο ὁ προφυλακτικῶς βαδίζων — ἀφίκετο τέλος παρὰ τινὰ τῶν παρὰ τὰ πλευρὰ τοῦ παλαιοῦ πύργου κομψῶν πυργίσκων, ἐν ᾧ ὑπῆρχε μικρὰ θύρα, ἣν κάλλιστα ἐφαίνετο γινώσκων ὁ Καλλιουὲ, ὅπερ οὐδὲν ἔχει καὶ τὸ παράδοξον, διότι οἱ κύριοι Δεβεζαὶ καὶ Βιλλεδιου ἐθήρευον συνήθως ὁμοῦ, εἴτε ἐν τοῖς κτήμασι τοῦ ἐνός, εἴτε ἐν τοῖς τοῦ ἐτέρου, καὶ οἱ ὑπνέται αὐτῶν ἔζων ἐν μεγίστῃ οἰκειότητι.

Τούτου τεθέντος οὐδὲν παράδοξον, ἐπαναλέγομεν, ἂν ὁ Καλλιουὲ ἐγίνωσκε τόσον καλῶς πάντα τὰ μέρη τοῦ πύργου Βιλλεδιου.

Ὁ δασοφύλαξ ἀπέθετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ κλεπτοφάνκρον, ὅπερ εἶχε χρησιμεύσῃ αὐτῷ ὅπως εἰσδύσῃ εἰς τὰ νεκρικὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου Δεβεζαί, καὶ σάκκον ἐκ πανίου, ἀρκούντως μεγάλον, ὅστις ἐγγίσας τὴν γῆν ἐξέπεμψε μεταλλικὸν ἦχον. Εἴτα λύσας αὐτόν, ἐξήγαγε διάφορα ἐργαλεῖα, ἐν οἷς καὶ σιδηροὺν λωστόν, ἔχοντα τριῶν ποδῶν μήκος καὶ ὡσεὶ δακτύλου διάμετρον. Εἰσήγαγε τὴν ἀκρὰν τοῦ λωστοῦ τούτου ὑπὸ τὴν θύραν τοῦ πυργίσκου καὶ μεταχειρισθεὶς αὐτὸν ἀντὶ μοχλοῦ, διὰ τῆς ἡρακλείου αὐτοῦ ἰσχύος, κατῴρῳσε ν' ἀποσπᾷσῃ τὴν θύραν ἀπὸ τῶν στρουφῶν της. Τούτου γενομένου, ἔθετο αὐθιὰ τὸν λωστόν ἐν τῷ σάκκῳ, ἔλαβε τὸ κλεπτοφάνκρον καὶ τινὰ ἐκ τῶν ἐργαλείων, ἅτινα εἶχε φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἀνῆλθεν ἐλικοειδῆ τινὰ κλίμακα. Φθάσας εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα, εὗρε θύραν κεκλεισμένην, ἀγούσαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Τῇ βυθίᾳ τοῦ κοχλιοστροφῆος, ἐπέσπασε τὸ κλειθρον καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν ἐκείνην. Διήλθε δύο ἢ τρεῖς αἰθούσας, καὶ ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ὑποκόμητος Ἀρμάνδου.

Ἐν τῷ κοιτῶνι αὐτοῦ ἦτο γραφεῖον κεκαλυμμένον διὰ βιβλίων καὶ ἐγγράφων. Ὁ Καλλιουὲ ἐκάθησε παρὰ τὸ γραφεῖον, καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ ἐκ μέλανος μαροκινῷ χαρτοφυλάκιον ἠνέφξεν αὐτὸ καὶ ἐξήτασε τὸ περιεχόμενον, συνιστάμενον εἰς οἰκογενειακὰ ἔγγραφα, ἐπανέθεσε τὰ ἔγγραφα ἐν αὐτῷ, ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ γραφείου καὶ δὲν ἐφρόντισε περὶ αὐτοῦ πλέον.

Ἀλλ' ὠθούμενος ὑπὸ λόγου, ὃν ἄχρι τοῦδε ἀγνοοῦμεν, ἠρεύνησεν ἐπιμελῶς τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου. Διὰ τινος ἀγγί-

στρου παρεβίασε τὸ κλειθρον τοῦ πρῶτου, ἐν ᾧ εὗρε τὰ κλειδιά τῶν ἄλλων, ὅπερ ἀπήλλαξεν αὐτὸν μακρὰς καὶ δυσχεροῦς ἐργασίας. Ἠνέφξε καὶ ἐξήτασε διαδοχικῶς πάντα τὰ συρτάρια, ἐν τῶν ὁποίων περιεῖχε σημαντικὴν ποσότητα χρυσῶν νομισμάτων καὶ τραπεζογραμμάτων. Ὁ Καλλιουὲ οὐδὲ καὶ ἠγγίξε τὰ χρήματα ταῦτα, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὰς ἐρεῦνας του. Ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψε δέσμην ἐγγράφων, δεδιπλωμένων ἐν σχήματι ἐπιστολῶν καὶ δεδεμένων δι' ἐρυθρὰς ταινίας. Ἐλυσεν τὴν ταινίαν ταύτην, ἐξήτασε τὰ ἔγγραφα καὶ μικρὸν ἐδέησε νὰ ρήξῃ κραυγὴν θριαμβοῦ.

— Ἴδου τί μοῦ ἐχρειάζετο, ἐψιθύρισεν. Ἴδου τί ἐξασφαλίζει τὴν ἐκδίκησίν μου! ... ἀληθὲς εὐτυχία! ...

Ἐπανέθετο, ὡς ἠδυνήθη κάλλιον, τὰ τοῦ γραφείου εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν κατὰστασιν, ἐξήλειψε μετ' ἀξιοπαρατηρήτου νοημοσύνης τὰ ἔχνη τῆς νυκτερινῆς αὐτοῦ ἐπιδρομῆς, καὶ φέρων μόνον τὴν δέσμην τῶν ἐπιστολῶν, εἰς ἃς ἐφαίνετο ἀποδίδων μεγίστην σημασίαν, κατέλιπε τὸν πύργον καὶ ἔλαβε τὴν εἰς τὸν πύργον Δεβεζαί ἀγούσαν.

Τὸ ἀμφίβολον λυκαυγές, ὅπερ διαδέχεται τὸ σκότος καὶ προηγείται τῆς ἡμέρας, ἤρξατο εἰσδύον εἰς τε τὰ δάση καὶ τοὺς ἀγρούς. Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ κατακλύσῃ διὰ τῶν φωτοβόλων αὐτοῦ ἀκτίνων τὴν γῆν, μετὰ νύκτα θυελλώδη καὶ φρικώδη.

Ὅτε ὁ Καλλιουὲ ἔφθασεν εἰς τὸν πύργον, ἔμαθεν ὅτι ὁ κόμης εἶχεν ἐπανειλημμένως ἐρωτῆσαι περὶ αὐτοῦ. Ἐσπευσεν ἀμέσως εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου του, ὅστις εἶχε κατακλιθεῖ ἐνδεδυσμένος ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ, ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήτο. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ἡλλοιωμένον, τὸ βλέμμα του ἡλθιον ἀμφοτέρω δ' ἐξεδήλουν τὴν πλήρη αὐτοῦ ἐκμηδένισιν.

Πρὸ τριῶν ὥρῶν εἶχεν ἐξέλθει τοῦ νεκρικοῦ κοιτῶνος, καταλιπὼν τὸν γέροντα ἱερέα προσευχόμενον παρὰ τὴν κλίνην, ἐφ' ἣν ἀνεπαύετο ὁ νεκρὸς τῆς Μαργαρίτας.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν εἰσῆλθεν ὁ δασοφύλαξ, ἀκαριαῖον φῶς ἐνεφύχασε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κ. Δεβεζαί.

— Ὁ κύριος κόμης με ἐξήτησεν; εἶπεν ὁ Καλλιουὲ.

— Ναι...

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου κόμητος.

— Καλλιουὲ, ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ πολλὰ.

— Ἀκούω καὶ περιμένω.

— Ἀλλὰ πρὸ πάντων παρατήρησε, ἀναι θύραι ἵναι καλῶς κεκλεισμέναι καὶ ἂν δύναται νὰ μᾶς ἀκούσῃ κανεὶς.

Ὁ δασοφύλαξ ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν ταύτην τοῦ κυρίου του.

— Ὅλοι εἶναι καλὰ κλεισμένοι, εἶπεν. Ὁ κύριος κόμης ἡμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ ἀφόδως.

— Ποῦ ἦσο;

— Ἐξετέλεσα τὰς διαταγὰς σας.

— Τὰς διαταγὰς μου! ... Ἐδωκα λοιπὸν διαταγὰς;

— Βέβαια.
— Ποίως;
— Τὸ χαρτοφυλάκιον.
— Ἄ! τὸ χαρτοφυλάκιον! ... ἐπανελάβην ὁ κόμης ἀνασκιρτήσας. Ἐνθυμούμαι... Καί; ...

— Τὸ ἔβαλα ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑποκόμητος.

— Καί πῶς;

Ὁ δασοφύλαξ διηγήθη τὰς λεπτομερείας τῆς νυκτερινῆς ἐκδρομῆς του, ἃς γινώσκουμεν· ἐννοεῖται ὅμως ὅτι οὐδὲ λόγον ἔκαμε περὶ τῶν ὑπεξαίρεθέντων ἐγγράφων.

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν ὁ κόμης, τὸ σχέδιον δὲν ἦτο νὰ περιμείνης, ὅπως εἰσέλθης εἰς τὸν πύργον Βιλλεδιού, ἡ εἰδήσις τοῦ δυστυχήματος νὰ φέρῃ πρῶτον τὴν σύγχυσιν, τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν ἀποσύνησιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν; ... Δὲν μοῦ εἶπες οὕτω;

— Τὸ εἶπον, κύριε κόμη, ἀλλ' ἐπειτα ἐσκέφθην...

— Τί;

— Ὅτι ἴσως θὰ ἔβαλον σφραγίδας, καὶ τοῦτο ἤθελε καταστήσῃ ἀπραγματοποίητον τὸ σχέδιόν μου. Ἐστοχάσθην λοιπόν, ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ ἐνεργήσω εἰς τὴν στιγμὴν, καὶ βλέπετε ὅτι εἶχα δίκαιον, διότι ἐπέτυχα.

Ὁ κόμης ἐποίησε διὰ τῆς κεφαλῆς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας.

— Αὐτὸ μόνον εἴχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε; ἠρώτησεν ὁ Καλλιουέ.

— Ὅχι.

— Τί ἄλλο;

Ὁ κ. Δεβεζαὶ ἐφρίκασε. Τὰ χεῖλη του συνεσπάσθησαν, ἀλλ' οὐδεὶς ἤχος ἐξῆλθεν αὐτῶν.

Ὅ,τι ἤθελε νὰ εἰπῇ ὁ κόμης προήρχετο προφανῶς ἐκ φρικώδους σκέψεως, διότι ὁ τρόμος ἐξεδηλοῦτο εἰς τὰ βλέμματά του.

Θ'

Πρότασις.

Ἐπὶ τέλους, ἐφάνη λαβὼν ἀπόφασιν τινα. Καταβαλὼν δὲ ὑπέρτατον ἀγῶνα, ἐψιθύρισεν:

— Καλλιουέ...

— Κύριε κόμη;...

— Τὸ μνημα, Καλλιουέ... ἐκεῖνο τὸ μνημα... εἰξεύρεις;

— Τί;

— Ἐβαλλες εἰς τὴν θέσιν του τὸ μάρμαρον;

— Πῶς ἔμπορῶσα νὰ τὸ βάλω μόνος, κύριε κόμη; Δὲν εἶχα τὴν ἀναγκαίαν δύναμιν νὰ τὸ κρατήσω καὶ νὰ μὴ συντριβῇ, ἂν ἐπιπτε μὲ ὀρμὴν, τὸ ὅποῖον θὰ συνέβαινεν ἀφεύκτως...

— Λοιπὸν τὸ μνημα ἔμεινεν ἀνοικτόν;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Ὡστε ὅλοι αἱ προφυλάξεις μας, ὅπως ἐξαλείψωμεν τὰ ἴχνη τοῦ χυθέντος αἵματος εἶναι πλέον ἀνωφελεῖς;

— Διατί;

— Διότι ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ νεκρικὰ ὑπόγεια, θὰ ἰδῇ τὸ

πτῶμα τοῦ ὑποκόμητος, καὶ τότε οὐδεὶς θὰ πιστεύσῃ πλέον ὅτι ἔγινε μονομαχία, καὶ ὄχι δολοφονία.

— Τοῦτο ἔμπορῶμεν νὰ τὸ ἀποφύγωμεν εὐκόλως.

— Πῶς;

— Εἶναι ἀνάγκη κανεῖς νὰ μὴ ἔμψῃς νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ ἐγὼ ἔκαμα ὅ,τι ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζω τὴν γνώμην σας.

— Καὶ τί ἔκαμες;

— Ἐρριψα πρὸ μιᾶς ὥρας τὰ δύο κλειδιά εἰς τὸν ποταμόν.

— Ἀλλὰ ἐλθσμένησες ἔνα πρᾶγμα, Καλλιουέ...

— Τί;

— Ὅτι ἡ σύζυγός μου ἀπέθανε τὴν νύκτα ταύτην, καὶ ὅτι οἱ πρόγονοί μου τὴν περιμένουσιν εἰς τὸν τάφον, ὅπου πρέπει νὰ ἀναπαυθῶσιν ὅσοι ἔφερον καὶ θὰ φέρουν τὸ ὄνομά μου.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐφάνη ταραξάσα τὸν δασοφύλακα, ὅστις ὅμως δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του καὶ νὰ εὕρῃ τὸ μέσον, ὅπως ὑπερникηθῇ καὶ ἡ δυσχέρεια αὕτη.

— Ὁ κύριος κόμης ἐλθσμόνησεν ὅτι, εἰς τὴν ὑστερὴν αὐτῆς ὥραν, ἡ κυρία κόμηςσα ἐφάνέρωσεν εἰς αὐτὸν τὴν τελευταίαν θέλησίν της.

— Εἰς ἐμέ!.. ἀνέκραξεν ὁ κ. Δεβεζαί.

— Εἰς σὲ τὸν ἴδιον, κύριε κόμη.

— Καὶ ποία ἦτον ἡ θέλησις αὕτη;

— Νὰ ταφῇ, ὄχι πλησίον εἰς τοὺς πρόγονους σας, ὑποκάτω εἰς παγεροὺς καὶ σκοτεινοὺς θόλους· ἀλλὰ εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ χωρίου, ὅπου εἶναι πράσινα βρύα καὶ μοσχοβολοῦντα ἄνθη.

— Ὁνειρεύεσαι, Καλλιουέ;

— Διόλου, κύριε κόμη.

— Αὐτὴν τὴν θέλησιν, τὴν ὁποίαν λέγεις, ἡ κυρία κόμηςσα δὲν τὴν ἐξέφρασε.

— Τὸ πιστεύετε;

— Εἰμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Ἰσως ἔχετε δίκαιον... Ἀλλὰ τί σημαίνει; Οἱ νεκροὶ δὲν ὁμιλοῦν, καὶ ἡ κυρία κόμηςσα δὲν θὰ σὲ διαψεύσῃ...

— Ἀλλ' ἡ συνειδήσίς μου...

— Τί;

— Ἡ συνειδήσίς μου ἐπαναστατεῖ, μόλις συλλογισθῶ ὅτι θὰ ἀποδώσω εἰς ψυχρὰ χεῖλη λόγους, τοὺς ὁποίους αὐτὰ δὲν ἐπρόφερον.

— Τότε δὲν βλέπω κανένα μέσον διὰ νὰ ἀποφύγετε ὅ,τι σὲ τρομάζει καὶ νὰ ἐμποδίσετε νὰ ἔμβουν εἰς τὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα, ἐκτὸς ἂν ἐμβῶμεν ἡμεῖς πρῶτοι καὶ κλείσωμεν τὸ μνημα.

Ὁ κόμης ἐγένετο κάτωχρος.

— Προτιμῶ ν' ἀποθάνω, ἐψέλλισε, καὶ ὄχι νὰ εὕρεθῶ πάλιν, ἔστω καὶ δι' ἐν δευτερόλεπτον, ἐνώπιον τοῦ πτώματος ἐκεῖνου.

— Τότε, κύριε κόμη, ἀποφασίσετε. Ὅ,τι σὲ προτείνω εἶναι τὸ ἀθώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Τί ἐνδιαφέρονται οἱ νεκροί, ἂν κοιμηθῶσι τὸν ὑστερον ὕπνον τῶν ὑποκάτω εἰς ἓνα μάρμαρον ἢ ὑποκάτω εἰς τὸ χῶμα;

Ὁ κόμης ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνθέξῃ ἐπὶ μακρόν. Ἐποίησεν ἔτι ἀντιρρήσεις τινάς, εἶτα ἐνέδωκεν.

— Αὐτὸ εἶχε νὰ μοῦ εἰπῇ ὁ κύριος κόμης; ἠρώτησε διὰ δευτέραν φορὰν ὁ Καλλιουέ.

Καὶ διὰ δευτέραν φορὰν ὁ κόμης ἀπήντησεν:

— Ἐ, ὄχι ἀκόμη.

Ὁ Καλλιουέ ἐποίησε σημεῖον σημαίνον:

— Ἀκούω.

— Εἶσαι ἀφωσιωμένος εἰς ἐμέ!.. δὲν εἶναι ἀληθές, Καλλιουέ;.. εἶπεν ὁ κόμης.

Ὁ δασοφύλαξ, ὅστις δὲν περιέμενε τοιαύτην ἐρώτησιν, ἀνεσκίρτησεν.

— Πιστεύω ὅτι σὲ τὸ ἀπέδειξα περισσότερο ἀπὸ μίαν φορὰν;

— Δὲν ἀμφιβάλλω... Ἀλλὰ θέλω νὰ σὲ ἀκούσω πάλιν νὰ μὲ διαβεβαιώσῃς περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σου.

— Εἶναι εἰλικρινὴς καὶ βαθυτάτη, κύριε κόμη.

— Τὸ εἰξεύρω. Ἀλλ' ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ μοὶ τὸ ἀποδείξῃς μίαν ἀκόμη φορὰν;

— Δὲν θὰ ἐδίσταζα.

— Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ πράξῃς διὰ τοῦτο:

— Ὅ,τι καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ πράξω, κύριε κόμη.

— Καμμία θυσία δὲν θὰ σοῦ ἐφαίνετο ὑπερβολικὴ;

— Καμμία.

— Ἀκόμη καὶ νὰ χωρισθῶμεν;

Ὁ Καλλιουέ ἀνεσκίρτησεν αὐθις καὶ ἐψιθύρισεν:

— Νὰ χωρισθῶμεν;

Ὁ κόμης ἐποίησε καταφατικόν τι σημεῖον.

— Διὰ πολὺν καιρὸν; ἠρώτησεν ὁ δασοφύλαξ.

— Διὰ παντός.

Ὁ Καλλιουέ δὲν ἀπήντησεν· ἀλλ' ἠτένισε διὰ παρατεταμένου καὶ ἐταστικοῦ βλέμματος τὸν κύριόν του, ὅστις μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Σιωπᾶς;

— Ὁμιλεῖτε σπουδαίως, κύριε κόμη;

— Ναί.

— Σκεφθῆτε ὅτι ἀγαποῦσα τὸν τόπον τοῦτον... ἐγεννήθηκα ἐδῶ... ἐδῶ ἠύξα... καὶ ἐδῶ ἠλπίζα νὰ ἀποθάνω!

— Ὅλα αὐτὰ τὰ εἰξεύρω· ἀλλὰ εἰξεύρω πρὸς τοὺς ὅτι, ὅπου δὲν ὑπάρχει θυσία, δὲν ὑπάρχει καὶ ἀφοσίωσις.

— Εἶναι ὀρθόν! Ἀλλὰ διὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνετε θὰ ἔχετε βεβαίως ἓνα λόγον;

— Ἐχω ἓνα.

— Ἐμπορῶ νὰ τὸν μάθω;

— Ἀκουσέ με, Καλλιουέ, καὶ θὰ σοῦ ὁμιλίσω εἰλικρινῶς... Εἶσαι παλαιὸς ὑπηρέτης καὶ σὲ ἀγαπῶ... ἀλλὰ εἶσαι περιττὸς ἐδῶ...

— Διατί;

— Διότι γνωρίζεις τὰ μυστικὰ τῆς νυκτὸς ταύτης... διότι εἶσαι ὁ μόνος, ὅστις γνωρίζεις τὴν ἀτιμίαν μου καὶ τὴν ἐκδίκησίν μου... διότι, ἂν μείνης, ἡ παρουσία σου θὰ ἦνοιγε ἀπαύστως τὴν πληγὴν, ἡ ὁποία αἰμάσσει εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου... Μὲ ἐννοεῖς, Καλλιουέ;

Ὁ δασοφύλαξ ἔκλινε τεθλιμμένος τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν:

- Σὰς ἐννοῶ.
- Εὐρίσκεῖς ὅτι ἔχω δίκαιον;
- Ναί.
- Καὶ ἀναχωρεῖς;
- Ἀναχωρῶ.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Καλλιουὲ καὶ ἐσφιγξεν αὐτὴν ἐγκαρδίως, ὅπερ ὁμως δὲν συνεκίνησε καὶ πολὺ τὸν δασοφύλακα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ προσθέσω — ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κ. Δεβεζαί, — ὅτι θὰ ἐνδιαφέρωμαι ὑπὲρ σοῦ, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεσαι καὶ ὅτι θὰ ἐξασφαλίσω τὴν τύχην σου.

— Ἀ! ἐπιθύρῃσεν ὁ Καλλιουέ.

— Θὰ σοῦ δώσω τώρα ἄρκετὴν ποσότητα χρημάτων διὰ νὰ θέσῃς τὰ θεμέλια τοῦ μέλλοντός σου.

— Ποῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ ὑπάγω!

— Ὅπου θέλεις... εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν... εἰς τὴν Βραζιλίαν... εἰς τὰς Ἰνδίας...

— Φαίνεται ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ βάλετε μεταξύ ἡμῶν τὸν Ὁκεανόν. Ἀλλὰ δύο ἢ τρεῖς χιλιάδες λεῦγαι περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον, τί σημαίνουν;.. Πότε θέλετε νὰ ἀναχωρήσω;

Ὁ κόμης ἐδίστασε μικρόν, εἶτα εἶπεν:

— Ἡ ἐγγυμοσύνη τῆς Σωσάννης μὴ ἦναι λίαν προχωρημένη καὶ τὴν ἐμποδίζῃ νὰ ταξιδεύσῃ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Καλλιουὲ ἐξήστραψαν ἀπαισιῶς.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε περὶ αὐτῆς... εἶπεν ἀποτόμως... Ἡ Σωσάννα θὰ κάμῃ ὅ,τι θέλω.

Ἐκπλαγεῖς ἐκ τοῦ τόνου, δι' οὗ ἀπηγγέλθησαν αἱ λέξεις αὗται, ὁ κόμης παρετήρησεν ἀνησυχῶς τὸν Καλλιουέ, οὕτινος ὁμως τὸ πρόσωπον εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν προσωπιδα τῆς πρῶν ἀπαθείας.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ κόμης. Τότε δὲν σὲ ἐμποδίζει τίποτε νὰ ἀναχωρήσῃς σήμερον;

— Τίποτε ἀπολύτως.

— Δὲν θὰ κάμῃς καμμίαν προετοιμασίαν;

— Καμμίαν.

— Θὰ σοῦ δώσω πεντήκοντα εἰκοσάφραγκα, διὰ τὰ ἐξοδά σου ἄχρι τῆς Νάντης, καὶ ἐπιταγὴν διὰ εἴκοσι χιλιάδας φράγκων, πληρωτέων ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ τραπέζιτου μου... Σὲ ἄρκοῦσι;

— Ναί.

— Δύνασαι νὰ ἐπιβιβασθῇς ἐν Νάντῃ, ἢ ἐν Παϊμπέρφ. Ἄλλως τε, μόλις φθάσῃς εἰς τὸ ὀρισμένον μέρος καὶ ἀποκατασταθῇς, ἂν σοῦ χρειασθῶσι χρήματα, γράψε μου καὶ ἀμέσως σοῦ ἐμβάξω ὅσα ἤθελον σοῦ χρειασθῇ.

— Καλὰ, κύριε κόμη.

Ὁ κύριος Δεβεζαί, ἀνοίξας συρτάριον, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Καλλιουέ κύλινδρον χρυσῶν νομισμάτων, εἶτα ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε τὴν ἐπιταγὴν, ἣν ὁ δασοφύλαξ ἔθετο ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του.

— Δὲν σὰς εὐχαριστῶ, κύριε κόμη, εἰ-

πεν οὗτος, διότι ἐπρωτίμων νὰ μείνω πτωχὸς ἐδῶ, παρὰ νὰ φέρω τὰ χρήματά σας ἀλλοχού. Ἀλλὰ, ἀφοῦ ἦναι ἀνάγκη, διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἡσυχίαν σας, ἀναχωρῶ... Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἐγκαταλείψω τὸν πύργον καὶ δὲν θὰ μεῖδῃτε πλέον.

Ὁ κύριος καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀπεχαιρετίσθησαν, καὶ ὁ ἀποχαιρετισμὸς ὑπῆρξεν, ἐκ μέρους τοῦ πρώτου, ἐγκαρδῖος· ἀλλ' ἐκ μέρους τοῦ τελευταίου, παγερὸς καὶ ἀπαίσιος.

Ὁ Καλλιουέ, μόλις ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος τοῦ κόμητος καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ὀπισθέν του, μετὰ φωνῆς, τῆς ὁποίας ἀδυνατοῦμεν νὰ ὑποδείξωμεν ἄρκούντως τὴν πλήρη μίσους πικρίαν, ἐψιθύρῃσεν:

— Ἀναχωρῶ, ἀλλὰ ὁ μεταξὺ μας λογαριασμὸς δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη, κύριε κόμη... Θὰ συναντηθῶμεν ἄλλιν... πότε;... δὲν εἰξεύρω... πάντοτε ὁμως θὰ ἦναι πολὺ γρήγορα διὰ σὰς.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ Καλλιουέ πράγματι ἀπεμακρύνετο τοῦ πύργου καὶ τῆς χώρας, ἀλλὰ μόνος, ἐγκαταλιπὼν τὴν νεαρὰν σύζυγόν του.

Τὴν πρῶταν ἐκείνην δύο κεραυνοβόλοι καὶ ἀπροσδόκητοι εἰδήσεις διεδόθησαν ἐν τοῖς περιχώροις, μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος. Ἡ μὲν περὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ πρῶτου θανάτου τῆς ὠραίας καὶ νεαρᾶς κομῆσης Δεβεζαί, ἥτις, ἀποθνήσκουσα, ἐγέννησε θυγάτριον προῶρας· ἡ δὲ ἄλλη, παραδοξοτέρα καὶ μᾶλλον ἀνεξήγητος, ἦτο ἡ περὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ ὑποκόμητος Ἀρμάνδου Βιλλεδιού, πνιγέντος ἐν τῷ Λεῖγνρι, μετὰ τοῦ πιστοτέρου τῶν ὑπηρετῶν του.

Τὰ πτώματα τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ τῶν δύο ἵππων ἐξεβράσθησαν εἰς τὴν ὄχθην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ τὸ τοῦ κ. Βιλλεδιού δὲν ἀνευρέθη.

Ἡ καταστροφὴ αὕτη ἀπησχόλει λίαν τὴν δημοσίαν γνώμην καὶ ἰδίως ἔνεκα τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν μυστηρίου. Πράγματι, τὴν προγενεστέραν ἐσπέραν ὁ ὑποκόμης κατέλιπε τὸν υἱόν του μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ του καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὰ δωμάτιά του, χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, δυναμένην νὰ δώσῃ ὑπονοίας, ὅτι ἐσχέδιζε νυκτερινὴν ἐκδρομὴν. Οἱ ἱπποκόμοι δὲν εἶχον διαταχθῇ νὰ ἐτοιμάσωσι τοὺς δύο ἵππους, καὶ μόνον τὴν ἐπιούσαν ἐνόησαν ὅτι ἔλειπον οὗτοι ἐκ τοῦ ἱπποστασίου. Πρὸς τί ἄρα γε ἡ μυστηριώδης ἐξοδος ἐν νυκτὶ θυελλώδει; Πόθεν ἐπέστρεφεν ὁ κ. Βιλλεδιού τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ θάνατος, ἀνωρθωθείς ἐνώπιόν του, ἐφώνησεν αὐτῷ:

— Μὴ περαιτέρω;...

Αἰνίγματα ταῦτα, ὧν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ παράσχῃ τὴν λύσιν.

Ἡ κηδεὶα τῆς κομῆσης Μαργαρίτας Δεβεζαί ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν, μετὰ μεγάλῃς ἐπισημότητος, ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους συγγενῶν καὶ φίλων προσελθόντων πανταχόθεν τῆς ἐπαρχίας. Οὐδεὶς παρευρέθη ἀδιάφορος.

Ὅπως ἐκτελέσωσι μίαν τῶν τελευταίων θελήσεων τῆς ἀποθανούσης, ἀντὶ νὰ θά-

ψωσι τὴν κόμησσαν ἐν τοῖς νεκρικοῖς ὑπογείοις τοῦ πύργου, ἔθαψαν αὐτὴν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ ἦσαν κατεσπαρμένοι πενιχροὶ ἐπιτύμβιοι λίθοι καὶ μικροὶ μέλανες ξύλινοι σταυροί.

Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπλήσθησαν δακρύων, ὅτε ἠκούσθη ὁ κρότος τοῦ χώματος, πεσόντος ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἐνθα ἐκοιμάτο τὸν αἰώνιον ὕπνον ἡ νεῆνις ἐκείνη, ἡ τόσον ὠραία, ἡ πρό τινων ἔτι ἡμερῶν πλήρης ζωῆς καὶ μέλλοντος καὶ χαρίτων — προσέθετον δὲ — καὶ ἀρετῶν.

Ἡ λύπη τοῦ κυρίου Δεβεζαί ἦτον ἀφω-
νος καὶ βαθυτάτη...

Τροφός, προσκληθεῖσα εἰς τὸν πύργον, παρέσχε τὸ γάλα αὐτῆς εἰς τὴν δυστυχῇ ὀρφανήν.

I

Διπλὴ ἐξήγησις.

Ὁφείλομεν εἰς τὸν ἀναγνώστην διπλὴν ἐξήγησιν.

Ὁφείλομεν νὰ εἰπώμεν πῶς ἡ κόμησσα Δεβεζαί εὐρέθη εἰς τὸ νεκρικὸν ὑπόγειον, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὸ πτώμα τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιού ἐμελλε νὰ καλυφθῇ διὰ παντὸς ὑπὸ βαρυτάτου μαρμα-
ρου. — Ὁφείλομεν προσέτι νὰ ἐξηγήσωμεν τὰ αἷτια τοῦ ἀγρίου μίσους, τὸ ὅποτον ὁ Καλλιουέ ἔτρεφε κατὰ τοῦ κόμητος, ἀντὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, περὶ τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος οὗτος εἶχεν ἀκράδαντον πεποίθησιν. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν διπλὴν ταύτην ὑποχρέωσιν, ὅσον τὸ δυνατόν συντόμως.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μετὰ τοῦ κυρίου Βιλλεδιού τελευταίας αὐτῆς συνεντεύξεως, ἡ Μαργαρίτα Δεβεζαί ἦτο ἀνῆσυχος. Ἡ ἀνησυχία τῆς δὲν εἶχεν ἄμεσον λόγον, καὶ ὁμως ἦτο ἀλγεινὴ, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν ἀκάνθινον στέφανον διὰ τὴν παρεκτρεπομένην γυναικα.

Ἐν τῷ βρόμῳ τῆς θυέλλης, ἡ δυστυχὴς ἐπίστευεν ὅτι ἤκουε τῆς ἀπειλῆς τοῦ ὀργισμένου Θεοῦ.

Ὅτε ὁ ἐραστὴς αὐτῆς τὴν ἐγκατέλειπεν, ὅπως ἐπανεῖλθε εἰς τὸν πύργον του, προαίσθημα ἀπαισιώτερον ἔτι κατέλαβεν αὐτὴν! Ἐκαστον δὲ παρερχόμενον λεπτὸν ἐπέτεινε τὸ προαίσθημα τοῦτο. Ἐπὶ τέλους ἐπέστη ὅτι ἦτο ἀδύνατον δυστύχημά τι νὰ μὴ ἐπέλθῃ εἰς τὸν κ. Βιλλεδιού. Ἀλλὰ ποῖον; Τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ προμαντεύσῃ. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ κατακλιθῇ. Ταχυγμένη πλατὺν λευκὸν κοιτωνίτην, ἐπλησίασεν εἰς ἐν τῶν παραθύρων καὶ στηριχάσα τὸ φλεγόμενον μέτωπόν της ἐπὶ τῶν ὤκλων ἠτένιζεν ἐπιμόνως πρὸς τὸ μέρος, δι' οὗ ὁ ὑποκόμης ἐγένετο ἀφαντος ἐν τῷ σκότει. ἔμεινε δὲ οὐκ ὀλίγον ἐν τῇ θέσει ταύτῃ. Αἰφνης ἔβαλεν ἀσθενῇ κραυγὴν καὶ ὅπως μὴ πέσῃ, ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Εἰς τὸ ἀμφίβολον φῶς ἀστραπῆς εἶδε δύο ἀνδρας φέροντας ἐπὶ φορείῳ πρᾶγμα τι, σχήματος ἄλλοκοτου. Τὸν ἕνα δὲ αὐτῶν ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισεν.

ἦτο ἡ σύζυγός της· ἀλλὰ ἡ ἐμφάνισις ἐκείνη· ὑπῆρξεν ἀκαριαία, ὥστε ἡ ἀμφιβολία δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταβληθῇ εἰς βεβαιότητα.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ — οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀνῆλθῇ — κατέχει δευτέραν τινὰ ὄρασιν, εἰς τὴν ἰσχυρὸς ἡθικὸς ἐρεθισμὸς παρέχει ἐνίοτε θαυμασίαν διορατικότητα. Ἡ διορατικότης αὕτη ἀνεπλήρωσε παρὰ τῇ κυρίᾳ Δεβεζαί ὅ,τι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἴδῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ σώματος. Ἔσχε δ' αὕτη τὴν συνειδήσιν, ἥ μᾶλλον τὴν βεβαιότητα, ὅτι τὸ ἐπὶ τοῦ φορείου φερόμενον ἐκεῖνο πρᾶγμα ἦτο τὸ πτώμα τοῦ κυρίου Βιλλεδιού.

Ἡ κερκυνοδόλος αὕτη ἀποκάλυψις, ἀντὶ νὰ ἐπιφέρει εἰς αὐτὴν νευρικὴν κρίσιν, ἐκδηλουμένην διὰ δακρύων καὶ κραυγῶν, ἐπὶνέγκεν εἰδός τι ὑπνοβασίας. Ἡ Μαργαρίτα, χωρὶς νὰ ἔχῃ συνειδήσιν τῆς πράξεώς της, κατέλιπε τὸν κοιτῶνά της, διέτρεξε τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους, κατῆλθε τὰς κλίμακας, ἔφθασεν εἰς τὸν κήπον καὶ ἤρχισεν νὰ περιφέρηται περὶ τὸν πύργον, βαδίζουσα εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν. Ἐβόδιζε βραδέως καὶ ρυθμικῶς, ὡς αὐτόματον. Ἀνεξήγητος ζᾶλν εἶχε καταλάβῃ αὐτήν. Ἡ γνῶσις ποῦ ἦτο· ἡ γνῶσις τί ἐζήτει. Ἄν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκετο τις ἐνώπιόν της καὶ ὠμίλει αὐτῇ, οὔτε θὰ ἤκουεν αὐτόν.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἔφθασεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ νεκρικοῦ ὑπογείου, οὗ ἡ θύρα εἶχεν ἀφῆθῇ ἀνοικτὴ ὑπὸ τοῦ Καλλιούε καὶ τοῦ κόμητος. Ὑπείκουσα δὲ εἰς τὸ ὠθοῦν αὐτὴν ἐνστικτον, εἰσῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον. Καθ' ὅσον ἐπροχώρει, ἀσθενὲς πῶς ἔφθασεν ἄχρις αὐτῆς, χωρὶς ὅμως νὰ προσβάλῃ τὴν ὄρασιν της. Τότε ἐφάνη εἰς τὸν κόμητα καὶ τὸν δασοφύλακα ὡς φάντασμα, ἐρχόμενον ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἐπὶ τέλους, εἰσῆλθεν ἐν τῷ φωτεινῷ κύκλῳ. Ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ ἀνοικτὸν μνημα καί, ἀναγνωρίσασα τὸ καθημαγμένον πτώμα τοῦ ὑποκόμητος, ἀνεκτήσατο ἐπὶ στιγμὴν τὰς αἰσθήσεις της, ὅπως ἀπολέσῃ αὐτὰς σχεδὸν ἀμέσως.

Τὰ λοιπὰ εἶναι γνωστά.

Ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ ἡμετέρα ἱστορία, ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Δεβεζαί εὐρίσκετο πολυάριθμος καὶ φαιδρὸς ὄμιλος. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε μεταβῇ, ὅπως διέλθῃ ἐβδομάδας τινάς, παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ τῆς ἐν Βερρῷ. Ὁ δὲ κόμης, προσωρινῶς ἐλεύθερος, παρέθετεν εἰς εἰκοσάδα φίλων πρόγευμα, ὅπερ ἔμελλε ν' ἀκολουθήσῃ μέγα κυνήγιον, μετ' ὃ περιέμενε τοὺς κυνηγοὺς λουκούλιον γεῦμα. Τὸ πρόγευμα διήρκεσε πολὺ. Οἱ κύνες ἔτρεχον ἀνήσυχοι, καὶ οἱ ἵπποι ἐχρεμέτιζον ἐν τῇ παρὰ τὸν πύργον πλατείᾳ, ἐνῷ οἱ προσκεκλημένοι ἔμενον ἔτι πίνοντες ἀνθηγαυικὸν οἶνον. Ἐπὶ τέλους, οἱ ἐκπεφυσμένοι ἀπόγονοι τοῦ Νεμβρῶδ ἀπεφάσιζαν, σχεδὸν δυσαρέστως, νὰ ἐγκαταλίπωσι τὰς φιάλας καὶ νὰ ἱππεύσωσιν. Ἐπρόκειτο νὰ κυνηγήσωσι μίαν ἔλαφον.

Τὸ κυνήγιον ὑπῆρξεν ἐξοχόν. Τὸ ζῷον μετὰ ἐξάωρον δρόμον, ὄμνιον πρὸς τὸν τοῦ ἵππου τοῦ ἄσματος τοῦ Βούργερ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέρος, ὅθεν ἔφυγε, καί, ἀποκαμὸν ἐκ τοῦ κόπου, κατέφυγεν εἰς μικρὸν τι τέλμα, κείμενον εἰς ἀπόστασιν τετάρτου λούγης περίπου ἀπὸ τῶν κιγκλίδων τοῦ πύργου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Σ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΑΓΡΕΞΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα δεκάτη τρίτη.

Ἀπόψε ἡ Σελήνη μοὶ διηγήθη τὰ ἐξῆς: — Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης εἰς τὸ δάσος, ὑπάρχουν δύο ἀγροτικαὶ οἰκίαι· αἱ θύραι των εἶνε χαμηλαί, τὰ δὲ παράθυρα ἀκόμη χαμηλότερα· περικυκλοῦνται ὅμως ἀπὸ κλιμακταριᾶς καταφόρτους σταφυλῶν καὶ ἀπὸ πλῆθος ἀνθισμένων κισσῶν, αἱ δὲ στέγαι των γέμουσι χλόης καὶ ἄλλων φυτῶν.

Ὁ κήπος δὲν περιέχει παρὰ γεώμηλα καὶ κράμβας· οὐχ ἦντον, εἰς τινὰ γωνίαν, ἀνθίζει καὶ μία τριανταφυλλιά καὶ ἐκεῖ πλησίον ἐκάθητο μικρὰ κόρη· εἶχε τὰ βλέμματά της προσηλωμένα ἐπὶ τινος ὑψηλῆς δρυός, πεφυτευμένης μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων οἰκιῶν, οἱ κλώνες της εἶνε μεγάλοι, κατερχόμενοι μέχρι τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν, ὁ δὲ κορμός της εἰς τὴν κορυφὴν ἐπριονίσθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ πατρὸς της.

Ἐκεῖ λοιπὸν κατεσκεύασε τὴν φωλεάν του ὁ πελαργὸς καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εὐρίσκετο οὗτος ἐπάνω καὶ ἐρράμφιζε τὸν κορμόν.

Αἶφνης ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς οἰκίας καὶ ὠραῖος παῖς ὁμηλὴς ἐξέρχεται καὶ πλησιάζει τὴν κόρην· ἦτο ὁ ἀδελφός της.

— Τί κυττᾷς ἔτσι; τὴν ἐρωτᾷ.

— Νά, κυττάζω τὸν πελαργόν, τοῦ ἀπῆντησεν, ἡ γειτόνιστά μας μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ πελαργὸς φέρνει τὰ μικρὰ παιδάκια εἰς τὰς μητέρας καὶ ὅτι ἀπόψε θὰ φέρῃ καὶ εἰς τὴν μητέρα μας ἓν, λοιπὸν περιμένω νὰ ἴδω πότε θὰ τὸ φέρῃ.

— Μπᾶ, κουτὴ ποῦ εἶσαι, καὶ μὲν καὶ τὸ πιστεύεις;

— Ἀμὴ σὺ γιατί δὲν τὸ πιστεύεις;

— Καὶ μὲ μοῦ τὸ εἶπε χθὲς ἡ γειτόνισσα, ἀλλὰ ἐνῷ ὠμίλει, γελοῦσα· γὰρ νὰ βεβαιωθῇ λοιπὸν ἐγὼ τῆς λέγω νὰ ὀρκισθῇ εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἤθελε, λοιπὸν δὲν εἶνε ἀλήθεια· ἔπειτα δὲν τὸ κατάλαβες ὅτι τὸ λέγουν αὐτὸ εἰς τὰ παιδιὰ γὰρ νὰ τὰ κοροϊδεύουν;

— Πολὺ καλὰ· ἀμὴ τότε λοιπὸν ἀπὸ ποῦ ἔρχονται τὰ μικρὰ παιδιὰ;

— Δὲν τὸ ξέρεις; τὰ στέλνει ὁ Θεός.

— Ναί, μὰ ὁ Θεός, λέγουν, πῶς τὰ σκεπάζει μὲ τὸ ροῦχό του· πῶς λοιπὸν ξεύρουν ὅτι αὐτοὺς τὰ φέρνει;

Αἶφνης ὅμως κρότος διαχωριζομένων κλώνων ἠκούσθη ἐντρομα τὰ παιδιὰ ἐκυττάζοντο, μὴ τολμῶντα νὰ ἴδωσι πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούετο ὁ κρότος.

Μετ' ὀλίγον ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἡ γειτόνισσα τὰ προσεκάλεσεν.

— Ἐλάτε λοιπὸν νὰ δῆτε τὸ παιδάκι ποῦ σᾶς ἔφερον ὁ πελαργός.

Τότε το ἄρρεν, στραφὲν πρὸς τὴν ἀδελφὴν του μὲ βλέμμα πλῆρες ἀθωότητος:

— Καλὰ λές, Φιρί, πῶς τὰ φέρνει ὁ Πελαργός τὰ παιδάκια.

Ἐκείνη δὲ ὑπερήφανος:

— Ἀμ, πῶς νομίζεις!... τῷ ἀπῆντησεν.

X.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν:

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

Θ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ

A'

ΝΑΘΑΝ Ο ΣΟΦΟΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

Μετὰ εἰκονογραφιῶν.

Τιμᾶται δραχ. 3 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 5.

B'

ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ

Ῥεῖλαι Ἀλκαῖαι.

Τιμᾶται δραχ. 1 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 2.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΑΜΟΣ

Τιμᾶται δραχ. 1,50 (ἐλεύθ. ταχυδρ.).

Ἐξέδοη τὸ Γ' τεῦχος τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περίεχον τὴν συνέχειαν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἐξ 46 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἐτησία (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δραχ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δραχ. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν. Ἀντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἑκάστου τεύχους.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦντα τὴν 1ην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίζουσι σειράν τερπνῶν, ὠφελίμων καὶ ἀξιοαναγνώστων ἔργων, ὧν κατάλογος ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸ νέον ἐκδοθὲν.